

Obsah

Proč čtu ŠUP

Kronika

Vánoční kec a Stromek	3
Pololetní výprava - Desná	5
Stegosauří družinovka - Brdy.....	8
Otevírání studánek - Prosečnice	10
Tygrí velikonoční výprava	12
Stegosauří družinovka - Krivoklátsko ..	23
Tygrí výprava do Krkonoš	26
Jarní voda - Sázava	30
Jarní sraz s Ginkgem - Ploučnice.....	32

tramp Yetti

„V ŠUPu se mi vždy povede publikovat moje kresby“

Slovo úvodem

Milí čtenáři,

ŠUP, který právě držíte v rukou, se od minulých čísel něčím liší. Po dlouhé době není tvořen v InDesignu, ale v **open-source programu Scribus**. Ten je dostupný zdarma a pro různé operační systémy. To znamená, že na tvorbě ŠUPu se nyní může podílet úplně kdokoli. Změna programu i editora s sebou určitě přinese, minimálně v prvních číslech, určité grafické nedostatky, namísto graficky dokonalých čísel tvořených Petrou se předem připravte na jakousi spatlaninu made by Vtip. Právě zde bych ještě rád poděkoval všem, kteří mají na tomto ŠUPu zásluhu. V první řadě Maďalovi, který strávil mnoho času, aby mě jakž takž naučil Scribus ovládat a udělal se mnou šablonu. Dále potom Káje a Kubovi, kteří si jako jediní našli čas a pomohli mi vybrat fotky a vymyslet k nim popisky. Johnymu Cashovi bych rád poděkoval za to, že během patlání bylo alespoň co poslouchat. Petře za to, že slíbila zařadit samotný tisk. A v neposlední řadě všem, kteří napsali nějaký zápis, nebo se podíleli na fotodokumentaci. A na závěr úvodu

jedna prosba: nestyďte se psát zápisy! Když většinu obsahu píše jeden člověk, je to pro čtenáře nepřiliš zajímavé. Často slyším argument, že mladší nikdy nenapíše tak dobrý zápis, tak raději nepiš žádný. To je ale škoda! Oceníme jakýkoliv zápis, faktické údaje rádi pomůžeme doplnit, gramatické chyby opravíme. Proto se, prosím, psaní zápisů nebojte. Nebo, pokud má někdo tvůrčí ambice, chtěl by vyrobit například křížovku, obrázek, nebo šifru, bude to super!

Vtip

Vánoční kec a Stromek

15.-16.12.2023

Jelikož se na Stromku definitivně uzavřel (a rozdál) ŠUP 66, nějak jsme zaspali se začátkem tvorby toho následujícího. Asi není divu, alespoň já už jsem měl všeho dopisování zápisů, vybírání obrázků apod. docela dost. Nicméně, zaspali jsme do takové míry, že teď, 8.2.2024, zjišťuji, že zápis ze samotného Stromku jaksi chybí. Nejprve mě napadá, že by ho mohl dopsat někdo z mladších družin, koneckonců, moc zápisů od mladších nemáme. Potom mi tak nějak dojde, že by stejně nikdo nechtěl, přímo na Stromku jsme se už nejspíš ptali a nikdo se nehlásil. Poslední úniková možnost, přemluvit někoho z Tygrů ať to dopíše, taky nevychází. Takže to zase dopíšu já. Pokud vám, milí čtenáři, už vadí, že všechno píšu já, tak příště něco napište vy, bude to super, i vaši učitelé češtiny to jistě ocení :)

Stromku letos (když nad tím přemýšlím, vlastně loni), předcházel tradičně Vánoční kec. Proběhl tak nějak tradičně, zahráli jsme si divadla, pouštěli lodičky, zvolili Přemysla (Vtipa, který přinesl jako kampaň koblihe a naprosto čestně tak určitě vyhrál volbe). Akorát nás bylo letos poněkud málo, v klubovně se nás šlo tuším dvanáct. Alespoň byl ale docela klid.

Ráno jsme se sešli každá družina jinde, většina však na Hlavním nádraží. Vyrazili jsme do poměrně narvaného vlaku, který byl sice posílen, ale nedostatečně. Ve vlaku se samozřejmě o zábavu všech přítomných (nejen z oddílů), staral hlavně Říša, kterého se zájmem poslouchalo celé horní patro CityElefantu. V Řevnicích jsme tak narvaný vlak docela ochotně opustili a vydali se směrem na hřeben Brd. Neušli jsme ale daleko, jen pár set metrů od nádraží bylo dětské hřiště, kde jsme strávili dobrých dvacet minut. Tam nás taky do-

Oblíbená hra "na Kyklopa"

hnal Marino, který přijel prý až z Balkánského poloostrova (myslím, že to bylo ze Srbska). Cestou lesem nahoru se nic zajímavého asi nepříhodovalo, jen nás opustil Brouk, který po rozbahněné cestě s kočárkem prostě neprojel, tak to vzal okolo. Na místo srazu jsme dorazili včas, a stihli si tak dokonce zahrát několik jednoduchých her. Mezitím už se ale začaly scházet všelijaké oddílové fosílie, nakonec nás bylo určitě kolem třiceti. No, potom už jen proběhlo rozdělení dárek a podobné věci. Na zpáteční vlak jsme se odebrali včas, v Řevnicích jsme přemluvili Horáce ať zkusí ucpat místní tobogán pro děti. Taťouch a Petr Příbyl si z obou stran stoupli a se slovy 'teď tady bude Horácovo', odrazovali potenciální zájemce ke skluzu. Nakonec ale projel, k velkému zklamání poloviny Řevnic, která přihlížela. Do Prahy jsme odjeli opět poměrně plným vlakem.

Vtip, foto 100n

Tak kde jsou ty buřty?

Tady už to někdo ožral...

Zvolený Přemysl (zleva: Pepík, Vtip, Věšák)

Pololetní výprava - Desná

1.-4.2.2024

Čtvrtek:

Na pololetní výpravu jsme měli vyrazit ve čtvrtek busem v půl pátý. Když jsem ale o týden předem kupoval místenky, byl už vyprodanej, takže se na Černém Mostě scházíme už ve tři a pojedeme busem v 15:15. Jak se ukáže, srandy není ještě konec. Pan řidič mi vysvětlí, že linka je složitá - PID a Doprava libereckého kraje se neshodli na společném autobusu. Musí nám tedy vytisknout dva lístky, jeden do Turnova, druhý z Turnova do Desné. To by ještě nebylo tak hrozné, ale lístek nelze vytisknout hromadný, a tak pro každého bude tisknout zvlášť, a my budeme každý zvlášť platit. Po minimálně deseti minutách strávenými tisknutím lístků a počítáním drobných, konečně můžeme všichni nastoupit. V ruce mám slušný pakl lístků, aspoň bude čím zatápnět. Ostatní cestující

nás asi zrovna rádi neměli, trochu to zdržovalo. Ale řidič byl hrozně milej, prý to není naše chyba (mimoходом, tohle byl bus linky 900, prý jezdí ještě na sedmistovce a tam to jde vytisknout všechno na jeden lístek). Obohaceni o nevšední zážitek tedy konečně vyrážíme. Cestou už žádný problém nebyl, v Desné vystupujeme prakticky na čas. Oproti loňsku je to se sněhem bídné, dole není žádný. Po přidělení běžek na batohy můžeme vyrazit. Jelikož je málo sněhu, jdeme zkratkou. Cesta byla celkově bezproblémová, po nějakých 2,5 hodinách jsme už byli v chalupě. Po zabydlení a zatopení jsme si přečetli úvod k Shacketlnově výpravě a zahráli hru na rozdělení do týmů. Potom už šli myslím všichni rádi spát.

Sněhu bylo letos poměrně málo (zleva: Belén, Matyáš, Matylda)

Pátek:

Jelikož pátek měl být dle předpovědi jediný den se slušným počasím, vstali jsme brzy a po závinech jsme vyrazili na běžky. Se sněhem to ale bylo opravdu bídné, na nandání běžek u chalupy jsme mohli rovnou zapomenout. Došli jsme tedy pěšky až k Souši, kde byla hezká projetá stopa a vyrazili jsme. Okolo Protrženky, kde jsme si zahráli nějaké hry, jsme došli na Kůrovec, odkud už jsme šli zpátky po Jezdecké. 20 kilometrů bych bral v těchto podmínkách se všemi jako docela úspěch. V chalupě jsme si k večeri uvařili ohromné množství párků, které nám nakonec pomohla dojíst až Petra, která přijela autem se svými kamarády Rockym a Vlaštovkou. Někteří ale i tak skončili na skóre asi 10 párků. Potom ještě proběhla jakási stezka odvahy (přebytky kečupu se využily jako vlčí krev). No a pak už jsme jen do noci hráli pingpong a deskovky v horní chalupě (oblibu letos získala vědomostní hra Evropa, v níž nás Tatouch drtil).

Počasí nebylo nejlepší...

Zahráli jsme si i koulovačku s pevnostmi (zleva: Lukáš, Kaštan, Matyáš, Matylda, v pozadí Vilík a Belén)

Sobota:

Od rána prší. Že se nám nepovede přesvědčit všechny na výlet, je asi docela jasné. Lukáš a Marino s Kaštanem prý stejně chtějí zůstat u chalupy, a všechny děti také. My ostatní jsme se na běžky vypravili, ale stálo to docela za starou bačkoru. Obešli jsme podobné kolečko jako včera, a na konci jsme byli všichni komplet durch. U chalupy mezitím vznikla bobová dráha a eskymácká honička, což bylo dost fajn. Zbytek odpoledne jsme už pak trávili přípravou večere. V horní chalupě pak proběhl závěr hry o Shacketlnovi, no a pak už jen zase deskovky (jsem dost rád, že se nakonec Lukáš rozhodl nezachovat mojí kresbu králíka z Activit).

Neděle:

I dnes prší. Sníh už kolem chalupy moc neríná, většina ho roztála. Ráno už jen uklízíme chalupu a zbývající čas trávíme deskovkami. Kolem jedné vyrážíme do údolí na vlak. Cesta byla poměrně dost

uklouzaná, ale nikomu se naštěstí nic nestalo (krom kaštanových bobů, na nichž kopec sjel. Na každém šutru za ním zůstávala viditelná modrá čára). V Desné jsme s velikou rezervou stihli vlak do Tanvaldu, kde jsme přestoupili na věhlasný Arriva rychlík do Prahy. Těch 100 kilometrů jel něco pod tři hodiny. Z Desné jsme prvním vlakem vyráželi ve tři, na Hlaváku jsme byli v půl sedmé. Tím skončila Pololetní výprava - přes nedostatky sněhu a nepříliš pěkné počasí byla myslím fajn. Koneckonců, ani Shacketlon se na svojí výpravě zrovna na slunci nevyhříval, počasí na naší výpravě bylo bezesporu lepší, než na té jeho...

Vtip, foto Vtip

Pro srovnání: takhle krásně bylo loni!

Stegosauří družinovka - Brdy

2.3.2024

Autobusem jsme dojeli na zastávku Mníšek pod Brdy, náměstí, došli jsme na okraj lesa a tam nám Vtip a Pavián oznámili, že cestou budeme hrát, že kdo najde turistickou značku, má bod a kdo bude mít na konci výpravy nejvíce bodů, vyhrává speciální kartičku do hry v klubovně (*nakonec vyhrál Matyáš s počtem cca. 50 značek, pozn. Vtip*). Po vysvětlení hry jsme šli dál. Zastavili jsme se u křížovatky, dali si malou sváčku a zahráli si vlaječkovanou. Když jsme skončili hru, tak na nás začaly útočit takové příšery (když Pavián nebo Vtip zakřičeli jméno

příšery, tak jsme k nim měli buď doběhnout za 8 sekund, a nebo za 13 sekund najít klacek vyšší než my). Pak jsme dorazili na další zastávku a spustila se šišková bitva. Rozhodli jsme se, že si zahrajeme zapikávací schovku, ale nebyl to dobrý nápad, protože když se oznámilo, že hra končí, tak kluci (Venda, Roman, Tonda), nevylezli, tak se je začalo hledat. Nakonec asi po hodině (*spíš teda po dvaceti minutách, ale i tak to nebylo dobré, pozn. Vtip*) se našli a vyrazili jsme na cestu. Dorazili jsme na nádraží a odjeli domů.

Stela, foto Vtip

Pohled do druhohor na krajinu plnou Stegosaurů

Už jen přebarvit vlasy...

Akorát každá cedule ukazuje jinam...

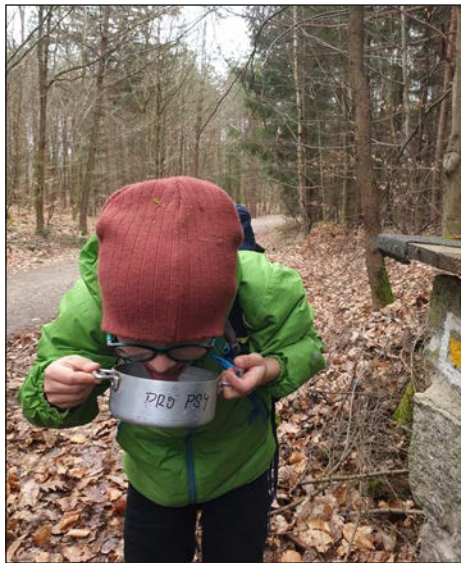

Zastávka na skalce Babka mezi Mniškem pod Brdy a Řevnicemi

Otevírání studánek - Prosečnice

23.3.2024

Co jsme dneska dělali? Sešli jsme se na Hlavním nádraží v devět hodin. Cesta byla klidná (jeli jsme vlakem, jak jinak), až na to, že prakticky celou cestu pršelo, ale my jsme měli z pekla štěstí, protože co jsme vystoupili z vlaku, tak přestalo pršet. Šli jsme nějakým lesem, tuším hornopožárským lesem. Je přece samozřejmé, že Vinyl a Ríša se museli prát (myslím o čepici). Šli jsme tak nějak cestou kam nás nohy táhly, a jistě, že Richard musel celou cestu na všechny kolem házet šišky. Cestou jsme taky hráli indiány (až na to, že skoro vůbec). V průběhu výpravy jsme si dělali různé přestávky, buď na jídlo a odpočinek, nebo na házení si nějakým pleteným míčkem. Asi ta nejlepší hra co jsme hráli, byla se šátky: rozdělili jsme se do dvou týmů a kolem dvou naprosto náhodných stromů jsme omotali uzlovačky. Hrací pole se rozdělilo na dvě

Ríša radí, jak správně otevřít studánku (zdroj: příručka pro psy, foto Vtip)

„Život filosofa je tak složitý“ (Api na okraji skály, foto Vtip)

části. Nechť hra započne! V každém kruhu kolem stromu bylo pět šátků. Úkol byl získat všechny šátky v našem kruhu bez toho, že by nás někdo z protějšího týmu chytil. Hra ušla, ale nejvíc bylo komický, že týmy kde byl Vinyl vždycky prohrály a on z toho nebyl vůbec spokojen. Pak jsme se vydali na myslím nějakou Vlčí horu (*vyhlídka Sekaná skála, pozn. Vtip*), kde to bylo dost strašidelné, protože tam nebylo moc zábradlí a pro některé inteligenty co s námi byli to bylo dost nebezpečný (*nikdo nikam neskákal, ani nepadal, ale zde se hodí poznamenat: 'kdo neskáče, není Čech', pozn. Vtip*). Pak už jsme šli zpátky, a jasně, že jsme se asi 2x trošičku ztratili (*ve skutečnosti jsme špatně odehli a uvědomili si to asi tak po dvaceti metrech, pozn. Vtip*). Pak se někteří napili ze studánky (Richard pil ze psí misky, což docela sedí) a šli jsme zpátky na vlak. Podle mě jsme si to hrozně užili!

Eliška

Lída a Kája u lomů (foto Api)

Pauza u prosečnických lomů (foto Api)

Marino a Vtip na okraji skály (foto Api)

Tygrí velikonoční výprava

29.3-1.4.2024

Pátek:

V pátek ráno jsme vyrazili vlakem do Starých Splavů. Odtud jsme vyrazili po červené k Braniborské jeskyni, kde jsme si dali oběd. Cestou jsme potkali spoustu závodníků, kteří běželi orienták. Pokračovali jsme do Vrchvovan, za kterými jsme prozkoumali nějakou polorozpadlou vodárnu. Brouk chtěl vystrašit Vtipa, a tak za ním zabouchl dveře, jenže dveře neměly kliku, takže jsme museli vymyslet, jak je otevřít. Nakonec Brouk našel zezadu okap, který měl na sobě čtyřhran, kterým se nám nakonec povedlo dveře otevřít. Jižně od Nedamova chtěl Brouk jít údolím ve kterém byl na mapě nakrslý mokřad, ale po deseti metrech zjistil, že to není dobrý nápad, protože se zabořil po kolena do bahna. Takže jsme to nakonec obešli. Utábořili jsme se v Pramenném dole, opekli si klobásky k večeri, hráli na Broukovo ukulele a šli spát.

Lukáš

Sobota:

Vstali jsme celkem brzy, asi v půl osmé. K snídani jsme si dali mazance co přivezl Brouk (díky!). Po zahlazení všech stop jsme opustili naše tábořiště pod krásným převisem a vydali se Pramenným dolem stále vzhůru, směrem ku Dražejovu. Tam jsme taky po chvíli došli a na místní louce si zahráli několik alternativních verzí frisbee (ve čtyřech, když má ještě Brouk rozbité koleno, se toho fakt moc nedá vymyslet), atd. Když už nám přišlo, že čas určený na pauzu vypršel, vyrazili jsme dál. Prošli jsme Dražejovem a došli na Řípskou vyhlídku, kde krom samotného Řípu nebylo skoro nic vidět, neboť všude byl smog způsobený pískem ze Sahary. Cestou k další vsi, Nedvězí, jsme u kontejnerů našli krásný smaltovaný hrnec. Po chvíli debaty a nápadech jako 'dát ho na Nevyhazujto s popisem 'odnos možný do příštího svozu odpadu'', jdeme dál. Vedle Nedvězí si necháváme batohy schované v roklí. Cennosti přendáváme do jednoho pytlíku, který následně, znalí

Historický vlak, tažený mašinou Zamračená - jediné přímé spojení do Starých Splavů (foto Vtip)

Karla Maye, zahrabeme o kus vedle (jak se později ukáže, zrádce Rattler, alias Brouk), ale stejně nějakého Komanče navede, aby se pod nějakou záminkou k batohům vrátil a pytlík přemístil). Již bez batohů vyrážíme na výlet po okolních roklích. Vyjdeme na kopec Nedvězí, odkud je, dle Map.cz, vidět půl republiky. Kvůli ilegálním imigrantům ze Sahary však nevidíme skoro nic, jen v dálce vykukuje kus Žižkovského vysílače (ti Pražáci už jsou fakt všude...). Do Tibetu ale vidět je, přímo na vrcholu je spousta tamějších vlaječek. Po rozhlédnutí jdeme dál. Cestou hrajeme kontakt či jiné hry. Prohlédáme několik roklí a Brouk nám ukazuje několik trampských campů. Docela hladoví se vracíme zpět k batohům, přinutíme onoho Komanče (Káju), aby pytlík s cennostmi vyhrabal a obědváme. Po obědě nabíráme vodu ze studánky a vyrážíme dál. Celou cestu se snažíme přijít na nějakou kájinu hádanku s barevnou rybou, nicméně neúspěšně. Kolem půl páté nalézáme krásný camp v Rokli pod Branou a rozhodujeme se, že už zde zůstaneme. Odpoledne pak Brouk prolézá okolí a my si povídáme a

házíme frisbeečko z jedné skály na druhou skálu naproti přes rokli. Sice to moc nejde, rokle je dost široká, ale sranda to je. K večeri máme miláno, všeho jsem prý vzal asi dvojnásobek, než by byl ideální stav. Jak se ukáže, bohatě postačí i na následující snídani. Po večeri už nám jen Brouk používá nějaké strašidelné prvorepublikové povídky, které ale moc děsivé nebyly. S vědomím, že dnešní noc bude o hodinu kratší, nakonec usínáme.

Vtip

Neděle:

V neděli jsme se zastavili u dvou studánek a rybníku u Olešna. Tady jsme poobědvali s žábami a házeli si s frisebee. Zatímco se Brouk, Vtip a Lukáš koupali, Kája se šla projít. Nevracela se a až po půl hodině se zjevila. Čekala totiž na signál, že už jsou ostatní vykoupaní, ale pak se zjistilo, že daný signál nebyl zcela dohodnut. Brouk využil situace a zavítal do hospůdky v Ráji za účelem odpočinku pomocí chmelového nápoje. Šli jsme za ním a hráli kostky. Vtip měl v této vesničce učitele ze školy, a tak jsme onomu učiteli na-

I dnešní generace občas dokáže nedržet v ruce mobil! (foto Kája)

Cesta občas připomínala spíš překážkovou dráhu (zleva: Vtip, Kája, Lukáš), foto Brouk

psali dopis. Výhružný nebyl, neboť se Vtipovi podařilo (ač neúmyslně) otisknout prst na papír a tím by se snadno identifikoval (o pár dní později mě onen profesor zastavil ve škole na chodbě a děkoval za vzkaz. Ptal se jen, jak jsme poznali, že ta nejrozpadlejší chalupa a nejstarší auto je jeho, pozn. Vtip). Za Rájem jsme našli hezký kemp, ve kterém už sídlil tramp Yetti. Batohy jsme si nechali tam a šli se porozhlédnout po okolí. Vyvalili jsme větší kámen, našli kempy (sice moc hezké, ale nedostupné) a vrátili se zpátky. Připravili jsme si Bulgur, kterého bylo až moc, takže nám zbyl na ráno. Brouk si na pondělí připravoval pomlázku a tak jsme mu (Kája s Vtipem) nabídli žabí vejčička, které bohužel odmítl. Šli jsme je tedy večer vrátit k rybníku a jako aktivitu navíc jsme po tmě přelézali hráz. Na závěr večera jsme zjistili, že si Brouk nechal podsedák v Ráji, pak už jsme si jen povídali s Yettim a vedli i politické debaty.

Kája

Pondělí:

Na Velikonoční pondělí ráno jsme posnídali nedělní večeri a rozloučili se s Yettim. Každý mu věnoval něco ze svého jídla a vybavení (prázdných petlahví si zvláště cenil, aby nemusel s litrovou lahví scházet ze skal k prameni moc často). Podařilo se nám mu tak vnutit mj. chleba, máslo, cukr a kdoví co ještě, až nás musel zastavit slovy, že není úplná socka. Kája pak dostala na zadek pomlázkou od Brouka a vyrazili jsme na vlak. (Pomlázka to v naší partě byla jediná, mladší generace na tradicích už tak nelpí. Do konce puťáku se mu dokonce povedlo najít i jednu modrou stuhu). Cestou jsme si bez batohů prohlédli, spíš proběhli, skalní bludiště Tutanchamon. Po návštěvě blízkého stánku s výběrovou kávou jsme došli do Mšena na vlak a odjeli do Prahy. Za zmínku stojí už jen velmi milý průvodčí, který nejdřív dělal strašně chytrého, ale nakonec stejně Lukášovi prodal špatný lístek. Klobouk dolů, že svoji chybu následně uznal, pochválil Lukáše, že na to

Brouk měl občas o kolečko navíc... (foto Vtip)

přišel a za dalších deset korun mu vydal správný lístek. Pak nám dokonce vysvětlil, jak fungují ve vlaku časové jízdenky z aplikace Lítačka - neplatí od chvíle, kdy si je aktivujete, ale od skutečného příjezdu vlaku, který si průvodčí může zjistit. Proto si vždy musíte aktivovat jízdenku k příjezdu vlaku dle jízdního řádu, resp. o správný počet minut předem, kvůli její odložené platnosti. Platnost jízdenky pak skutečně můžete porovnávat s plánovanou dobou jízdy vůči jízdnímu řádu, bez ohledu na případná zpoždění. Jinými slovy průvodčí vás nechá bez pokuty dojet, i když vám jízdenka kvůli zpoždění vlaku před vystoupením vypršela. Tak si to pro příště pamatujte :)

Brouk

Ve skalním bludišti Tutanchamon (foto Brouk)

Báseň - Velikonoce

***pozn. autora:** následující báseň vznikala převážně na hodinách dějin hudby (což je strašně nudný předmět a psát básničku bylo zkrátka zábavnější než poslouchat výklad o Gregoriánském chorálu). První den (pátek), je dokonce napsán během písemné práce z tohoto předmětu (písemka totiž byla asi tak stejně fěr jako ruské volby a bylo třeba se půl hodiny tvářit že něco píšu, než jsem mohl papír prohodit za předem připravený :-))*

Pátek:

Na Hlaváku jsme se sešli,

do vlaku se nějak vešli.

Tři nejhorší tratě v ČR jsme projeli,

do Starých Splavů nakonec dojeli.

Vlak tam rádi opouštíme

a na cestu vyrážíme.

Počasí je stále pěkné,

slunce svítí, vše se leskne.

K Braniborské jeskyni nakonec dorazíme,
batohy s úlevou na zem svalíme.

Během celého oběda,
věřte tomu, čtenáři lační.
Společnost nám z vesela,
dělali běžci - orientační.

Slunce však již sevřelo pak
se zemí určitý úhel.
Jít na cestu další tak
byl zajisté náš úděl.

S nálezem kolečka Brouk rozhodl se
několik Joulů ušetřiti.

A ač nám to nezdálo se,
dal batoh svůj na něm povoziti.

Ranní kafe a bulgur před odchodem na vlak (foto Yetti)

Po dlouhé cestě dorážíme pak
k jakési staré vodárně.
A Brouk - prý asi jen tak,
vymýšlí past, na mě.

Když do dané vodárny vkročím,
najednou strašlivá rána.
Nemohu věřit svým očím,
on mě tam zabouch, pro pána!

Po dlouhých minutách marné snahy,
kdy vymýšlíme možnosti otevření.
Je Brouk s hranolem konečně tady,
zase světlo, milé to uzření.

Na další cestu vyrážíme hned,
starý bunkr prolézáme.
Téma nám to dá, ač to není med,
o válce mluvit, to dáme!

O pár kilometrů dál,
zkratka se nabízela pěkná.
A zase Brouk, ten si dal,
zapadl tam po kolena.

Ke studánce krásné poté jsme došli,
vodu čistou si tam nabrali.
Okolí blízké důkladně jsme prošli,
co kdybychom tu přespali?

Už je skoro tma, potřebujeme oheň,
a z bukových větví na buřty rožeň.

Zbytek večera proběhl pak,
ve velmi dobré náladě.
Spát jsme šli brzy však,
což je asi nasnadě.

Tramp Yetti byl také malíř, jak se ukázalo. Zde ukázka z jeho tvorby No.1 (foto Vtip)

Um muže z Himaláj No.2 (foto Yetti)

Sobota:

Dalšího dne ráno

když se všichni probudili.

Po snídani, ano

na cestu jsme vyrazili.

Cestou nahoru roklí probírali jsme pak,

politiku slovenskou.

Která bohužel zpívá teď však,

píseň prokremelskou.

Tou dobou už dorazili jsme

na louku u Drahejova.

Frisbeečko házeli jsme

si navzájem, zas a znova.

Čas se nám však rychle krátil,

hody diskem hodně zkrátil.

Tož šli jsme udělat prohlídku,
na nákou Řípskou vyhlídku.

Na Říp však moc vidět nebylo,
neb nebe cosi matného clonilo.

Po delším přemýšlení nad podstatou věci,
přicházíme záhadě k samotnému srdci.

Vidět nelze o moc dál
páč saharský písek přivál!

Po této pauze přicházíme,
k malinké vsi Nedvězí.

Batohy zde schováváme,
Brouk má zas nápad hovězí.

Všechny cenné věci totiž,
dali jsme od batohů stranou.

Případného zloděje postihla by potíž,

'Našel jsem doma starou sirku...' (foto Yetti)

odešel by celkem s prázdnou.

Brouk však zrádně navedl Káju,
čímž zneuctil odkaz Karlů Mayů.

Aby se pod záminkou k batohům vrátila,
a tyto věci kamsi ukryla.

Po návratu z výletu
a zjištění tohoto úletu.

Nezbylo nám než jen rvát:
'das ist aber ein Verrat!'

Po dlouhé obědové pauze,
vyrazili jsme nach Hause.

Tedy pod jakýsi převis v rokli,
i kdyby sprchlo, přec bychom nemokli.

Oheň jsme si rozdělali,

na kafe vodu vařit dali.

Abychom čas zabili,
po okolí jsme kravili.

Frisbeečkem házeli jsme,
ze skály na skálu.

Ač snahu konali jsme,
tref bylo pomálu.

K večeri pak měli jsme,
tradiční Miláno.

A i když hlad měli jsme,
zbylo nám na ráno.

Poté jsme ještě poslouchali,
strašidelné povídky

My ale máme nožičky,
třes se sem přijít, pachateli!

Neděle:

V neděli hned brzy zrána,
dojedli jsme zbytky Milána.
Vařit porridge tak nebylo nutné,
přebývá nám jídlo - není to smutné?

Po úklidu tábořiště,
opouštíme nocležiště.
Na cestu další se vydáme,
ač přesné plány nemáme.

Pod skalami velikými,
vede dál naše cesta.
Zkoumat průchody mezi nimi,
stihnem jeden ze sta.

Na oběd jsme zastavili,
u Olešenského rybníka.
Žab tu spoustu 'ulovili',

dáme si žabí stehýnka?

Nakonec jsme vzali si s sebou pouze,
trošku žabích vajíček do krabičky.
Jen Brouk o tom nevěděl - ve své touze,
seděl v hospodě u piva skleničky.

Než jsme se za ním vydali,
dopis pozdravný jsme sepsali.
V oné vesnici bydlí totiž,
a v tom je ta hlavní potíž.
Můj profesor, z gymnázia dokonce,
chcem' mu vzkázat - 'Hezké Velikonoce!'

Dopis jsme mu pak,
za stěrač od auta přiskřípli potají.
Musel být podepsaný však,
Brouk na tom trval, i když mě to prozradí.

Zleva: Vtip, Kája, Lukáš, frisbee (foto Brouk)

Kousek za touto vesnicí,
opouštíme hlavní silnici.
Do kopce prudkého šplháme,
a tramský kemp hledáme.

Jak tak stráž postupně zlézáme,
trampa Yettiho náhle potkáme.
Ten už má kemp zabraný,
takže na výběr máme.
Přespat tam nám nebrání,
nebo se dál vydáme?

Po krátké debatě jsme se domluvili
že se domluvíme.
Okolí blízké bychom prochodili,
další kempy proslídíme.

Okolí bylo krásné, není třeba tápat,
Karla Máchu začínáme asi chápat.

Skály, převisy, vytuněné kempy,
už chápem, co sem láká trempy.

No a aby nějaká sranda byla,
našli jsme žulový šutr veliký.
A ač pod námi cesta byla,
svalili ho jak balíky.

Na cestu však nakonec nedorazil,
jen několik borovic cestou porazil.
Potom jsme se k Yettimu vrátili,
předchozí návrhy nakonec zvrátili.
Tak tu tedy přespíme,
třeba se něco dozvíme!

Když jsme po večeri Broukovi nabídli,
ona žabí vajíčka.
A zda by si nechtěl dát ho pobídlí,
přimhouřil oční víčka.

Zastávka na oběd u rybníka poblíž Olešna (foto Brouk)

Trempský camp poblíž vesničky Ráj, zde jsme potkali Yettiho (foto Yetti)

Když si tedy Lukáš ani Brouk nedali,
a smažit se nám je nechtělo raději.
Zpátky k rybníku s Kájou jsme se vydali,
vrátíme je zpět a dáme pulcům žít naději!
(teda krom těch co jsme už sežrali).

Po splnění tohoto úkolu,
povídali jsme si s Yettim o politice.
A možná trochu do úmoru,
řešili evropské dispozice.

Pondělí:

V pondělí hned brzy zrána,
když zazpívala první vrána,
vstát jsme se nějak přinutili,
abychom vlak zachytili.

Pak už nezbývalo než,
věci si rychle zabalit.
S Yettim rozloučit se těž
a konečně vyrazit.

Vlak přijel vyjíměčně včas,
i do Mělníka přijel načas.
Do dalšího vlaku tu přestoupíme,
a už se domů řítíme.

Ale to už je vážně konec, povídání bylo dost
a z repráku už zní 'Nächste Station - Prag
Hauptbahnhof.'

Zapsal Vtip

Stegosauří družinovka - Křivoklátsko

13.-14.4.2024

Sobota:

v sobotu ráno jsme se na nádraží sešli v dost omezeném počtu - půlka účastníků totiž onemocněla. Vydali jsme se tedy do vlaku - staré soupravy Zamračené se starými vagóny (jakýsi dopravce KŽC, dle jejich stránek spíš parta nadšenců co po celé republice provozují asi čtyři vlaky. Už podruhé v řadě byl ale jejich vlak jediný přímý, navíc ještě krásně starý). Vlakem jsme dojeli do Berouna - Závodí, kde musela mašina přešibovat. Naštěstí pro Romana, který měl právě zde nastoupit a nebýt zdržení kvůli šibování, tak by to nestihl. Poté už jsme poměrně rychle dojeli do Roztok u Křivokláta, kde jsme starý vlak opustili. Po krátké pauze se vydáváme na cestu, prvních pár Km stále do kopce. Přes Dlouhý hřeben jsme došli na modrou značku, po které jsme pak, po krátké zastávce na frisbee, pokračovali celý den. Cestou jsme si ještě zahráli velmi

zjednodušenou šátkovanou, v malém počtu hráčů to ale nic moc nebylo. Zajímavá věc se ale stala při další přestávce - Tattouch si všiml, že sedíme přímo pod ulomenou obrovskou větví visící na jině. Po chvíli uvažování jsme si řekli, že bychom ji měli shodit a zajistit tak bezpečný průchod pro další. Začali jsme tedy větev ostřelovat klacky, ve snaze ji rozhoupat. No, dopadlo to tak, že na stromě zůstaly navíc dva klacky hozené mnou (až na někoho spadnou, tak se mu zde předem omlouvám). O něco úspěšnější bylo shazování dlouhou větví, kláda už se rozhoupala, leč nespadla. Nakonec tedy projekt vzdáváme a vyrážíme dál. Po cestě hrajeme kontakt, nakonec přicházíme na místo, kde jsme už tábořili loni na jaře (pod kopcem Vlastec). Po uvaření Milána se akorát stmívá, takže jdeme spát.

Troška nostalgie

Neděle:

Vstali jsme brzy, v sedm. Po uvaření porridge, vylepšeného o křížaly a ostružinovou marmeládu, vyrážíme. Cesta je moc hezká, opět hrajeme kontakt. Obzvlášť hezká byla zřícenina hradu Řebřík, kde jsme lezli do staré studny. Oběd jsme si dali o kousek dál, u moc hezkého potoka. Zde také rostla spousta medvědího česneku, na chleba byl teda moc dobrý. Po obědě už jsme jen šli stále směrem ku Kařezu. Na jedné zastávce jsme si dávali jakési dějepisné otázky.

Najednou Tatouch: „a kdo ví, co byl ten pták, jak teď zpíval?“

Ríša: „ehm...asi Jan Lucemburský?“

Času jsme měli dost, a tak jsme se před závěrečným sestupem do Kařezu zastavili v lese na frisbee a vyúčtování. Když bylo tak akorát, došli jsme do Kařezu. Ríša zde nemohl nechat bez návštěvy místní stánek s ledovou tříští, prý aby podpořil místní zemědělce (vzhledem k tomu, že do Prahy odjel bez rozbitých úst, soudím, že ho nikdo mimo nás neslyšel). Poté už jsme jen vedli debatu, proč za půl hodiny čekání projel jen jeden vlak (když přitom sedíme asi u 3. koridoru). Teď právě stojíme v Berouně, já píšu tenhle zápis a vedle nás stojí opět ten nostalgický vlak, který zde šíbuje. Nemuset vysadit Romana v Karlštejně, asi bych na něj skoro i přestoupil...

Vtip, foto Vtip

Ríša hrdinsky drží hradní studnu, aby Vtip mohl vylézt. Pak jí zase přidrží Vtip, a tak vylezou oba

Přírodovědné okénko: pozněj tuto bylinu (nápopěda: druh česneku)

Pauza po výstupu (zleva: Tatouch, Roman, Helča, Ríša)

Tygrí výprava do Krkonoš

27.4.2024

Všechno to začalo v úterý, hned po radě. Vtip si mne zavolał stranou a rovnou se zeptal, jestli bych nechtěl v sobotu na běžky do Krkonoš, že prý tam napadl sněh. Souhlasil jsem a ve Vtipově jménu jsem ihned kontaktoval Káju, která se k nám také nakonec přidala. Důvodem, proč to celé Vtip plánoval už v úterý, bylo posledních pár zbývajících míst v autobusu a nutnost koupit místenky. Tak jsme se tedy sešli v sobotu na Černém Mostě v komorní sestavě Api, Vtip a Kája. Hned při příchodu na nástupiště pro nás měl Vtip onu šťastnou zprávu, že nebylo nutno stresovat se s koupí jízdenek, ani s brzkým vstáváním, ale že jsme mohli jet poloprázdným busem o hodinu později a o hodinu míň *(ve skutečnosti to bylo o půl hodiny později a prázdný nejspíš nebyl. Ale vyšlo by to tak, že v Jilemnici bychom nejspíš stihli přestoupit na ten náš, který jel delší cestou a stavěl v každém*

vesnici. Nicméně, v případě, že by přestup nevyšel, zůstali bychom v Jilemnici, pozn. Vtip). Mávli jsme nad tím rukou a prostě jsme naložili běžky a nastoupili do autobusu. Po asi dvou hodinách hraní karet konečně spatřujeme hory. Hory, Gandalf, hory! Zasněžené vrcholky Krkonoš na nás shlížely a my jsme věděli, že dnes je pokoříme. Co jsme ale netušili, bylo, že to bude těžší než projít přes Caradhras a Mrtvé močály zároveň. Tak jsem tedy všichni tři vystoupili na Horních Mísečkách na zastávce a pustili se s oranžovým vakem nacpaným běžkami do kopce. Již po několika stech metrech cesta bělá. Sněh byl i tady, ve stínu lesa, dosti mokrý a rychle se oteplovalo. Po dalších stopadesáti metrech Vtip navrhl “zkusit to šušn” a zkrátit si tak výstup. *(respektive projít na Krkonošskou magistrálu, vzdálenou od nás asi 50 metrů, pozn. Vtip).* Tak jsme se vrhli na ztec zasněženého svahu, všelijak klouzali dolů a jinak ničili KRMAP. Když jsme se konečně vydrápali nahoru na cestu, všimli jsme si,

Vtip a Kája u Mohyly Hanče a Vrbaty (foto Api)

že jsme s sebou svedli na scestí i skupinu Němců. Nahoře na cestě jsme si dali oběd, přiblábili jsme se, nazuli jsme běžky a konečně jsme se vydali na cestu. Po pár metrech jsme se, celí zpocení, zase svlékali, jelikož bylo opravdu dosti teplo. Kolem Vrbatovy boudy jsme šli, nebo spíš brodili se spoustou sněhu, k Hančově mohyle a odtud dolů, k prameni Labe. Po cestě jsme se zastavili u řopíku, na kterém bylo napsáno 'Zimmer frei'. V bunkru jsme našli asi nejlepší sních, jaký na horách byl. Po cestě k prameni jsme debatovali s Kájou o tom, jestli a proč jíst sních. Já osobně jsem k prameni málem netrefil, jelikož jsem sice v Krkonoších jako doma, ale v létě, a v zimě se celé hory promění k nepoznání. Vtip to měl zase opačně, takže jsme byli v tomto období, které bylo tak nějak rozkročeno mezi zimou a jarem, marně hledali pramen Labe. Ukázalo se, že je pod sněhem. Někde nad pramenem jsme si dali na chvilku pauzu a debatovali o věcech, jež bych tu možná neměl zmiňovat. *(následujících pár řádků proto bylo po debatě redakce se souhlasem autora odstraněno, pozn. red).* Od

pramene jsme vyrazili na Vysoké kolo, cestou kamenitou a bezsněhovitou. Došli jsme na něj značně znavení a s časem asi dvě hodiny na návrat. Vyfotili jsme si sněžné jámy a vydali se zpět. Zde končí část Caradhras a začíná část, kdy se Frodo se Samem, vedeni Glumem, vydávají skrze Mrtvé močály. Vraceli jsme se stejnou cestou, která se nám zdála značně mokravější než prve. Bruslit nešlo už při cestě sem, ale teď... *(náhodou...bruslit šlo, pozn. Glum)*

Api: (rozmázne se a spadne do louže
břečky a vody)

okolojdoucí Němka: „Das ist nicht mehr
Skilaufen, das ist Wasserski...“ (To už
není běžkování, to je vodní lyžování)

Na chvíli si dáváme pauzu a zjišťujeme, že do odjezdu posledního autobusu z Mísček zbývá čtyřicet minut. Začíná závod s časem, brodíme se břečkou a vodou a asi po deseti minutách sundáváme běžky. Zbývá půlhodina. Beru sak s běž-

Pohled na Vysoké kolo a Sněžné jámy (foto Vtip)

kami na rameno a začíná zběsilý běh Aragorna, Legolase a Gimliho, ale ne na skřety, ale na autobus. Skáčíme jako srny po kamení, kloužeme na sněhu, a stíháme to. Cesta autobusem se opět nesla v duchu debat o botanice, hlavně o květech mrkve obecné. Přijíždíme mrtví únavou na Čerňák a loučíme se. A zde končí záznam z vodního lyžování v Krkonoších na konci dubna.

Api

Báseň:

Tenkrát psal se už poslední týden v dubnu,
když se náhle ochladilo.

Několik dní bylo počasí jak v lednu,
v Krkonoších nasněžilo.

Tak řekli jsme si,
že byla by škoda přeci,
poslední sních nezužítkovat
a nejet si zaběžkovat.

V dosti komorní sestavě,

sešli jsme se ráno na Černém Mostě.

A vzhledem k inovacím v dálkové dopravě,
na Mísečky trvá to tři hodiny prostě.

Ten bus stavěl snad,
v každý druhý vesnici.
Po dvou hodinách stojíme nad,
autobusákem v Jilemnici.

Pak už byla ale cesta v pohodě,
vyhli jsme se jakékoli nehodě.
Přesně na čas na Mísečky dorážíme,
do prudkého kopce pěšky vyrážíme.

Použitelné množství sněhu,
bylo až na Zlatém Návrší.
Nezbylo než dát se do běhu,
Vysoké kolo výlet završí,

Cestou jsme prolezi důkladně,
předválečné opevnění.
Api házel po nás úkladně,

Api a Vtip poblíž pramene Labe (foto Kája)

trubkou sněhové nadělení.

Okolo pramene Labe a kopce Violíku,
na Vysoké Kolo jsme se doplahočili.
Jen cestou ve vody plné dolíku,
boty si kompletně donamočili.

Vysoké kolo jsme ale dobyli,
hodně se přitom však zpozdlí.
A ač slunce stále zdaleka nechází,
čas na zpáteční cestu rychle dochází.

Už od Harrachových kamenů tak běžíme,
na Mísečky pomalu se blížíme.

Necelých pět minut zbývalo když
na zastávku autobusu nakonec jsme došli.
A slunce právě zapadalo když
na Černém Mostě domů se rozešli.
Vtip

Mohyla Hanče a Vrbaty (foto Vtip)

Vysoká pláň (foto Vtip)

Zeměpisné okénko: co mají společná města, jejichž erby jsou na obrázku? (foto Vtip)

Jarní voda - Sázava

4.-5.5.2024

Následující zápis je trošku alternativní. Vznikl na schůzce Stegosaurů 15.5. Vtip je ale v tom, že jsme se střídali po kolečku a každý vždy na nahrávač řekl jednu větu. Proto prosím odpusťte autorům špatnou návaznost. Za zmínku také stojí, že ne všichni účastníci tvorby zápisu byli na oné vodě. Pokud se nějakému nestegosaurovi podaří správně rozluštit autora každé věty, vyhrává zlatého bludištáka. Přepis je uveden téměř doslovně, opraveny jsou pouze přeroky a nepublikovatelné fráze z řad příliš rozjívěných Stegosaurů

Vtip

V sobotu ráno jsme se potkali na Vršovcích a vlakem jsme odjeli do Čerčan. Ehm, eee, no, vyrazili jsme, ale Api byl extrémně pozadu, protože v té době ještě skoro neuměl řídit. Api se točil jako *(doplňte si sami, slovo z originálu neznám, jde prý o nějakou hračku. Kdybych věděl jak se to píše, máte to tu, pozn. Vtip)*. Já tam nebyla. No tak když se rozhodlo, kdo

s kým pojede, tak jsme vyrazili. Protože jsem byl s Horácem, protože Horác to, učil Apiho řídit, tak jsem s ním musel to, trpět a hrozně jsem se v duchu smál, jak mu to nejde. Po asi pěti hodinách jsme se zastavili na oběd. No k obědu byl chleba. Potom jsme snědli asi půl kila Jellybeansek. No a chleba byl dobřej, chleba je vždycky dobřej. Po obědě jsme zase vyrazili. Api se už netočil jako *(viz výše, ta samá věc, pozn. Vtip)*. Odpoledne jsme potkali několik jezů, některé byly sjízdné a některé ne. Na jednom jsme se rozedřeli a a a a nic. Odřeli jsme trošičku loď, že nám do ní začalo trošičku téct. Ale jenom malinko. Ta voda byla nějaká mokrá. Nám ještě první den do lodi naštestí neteklo. Hmm, to, já jsem se vyměnil s Horácem, hmm, to, Horác s Jáchymem si vyměnili háčky, to, s Filipem a Tondou. Večer jsme se utábořili kus pod Týncem. Ehh, k večeri bylo takovýto italský město. Ložili jsme po šutrech a já jsem se málem zabil *(obrazně myšleno, ale tohle je přesně ta výhoda anonymity, pozn. red)*. Nebyla jsem tam. Tak

Záchránná posádka se blíží k trosečnickému ostrovu (foto Vtip)

druhej den v tý vodě bylo trošičku víc šutrů. A Filip měl děravěj loďák, takže mu celej protekl a muselo se to sušit. Druhý den jsme zastavili na oběd kus od Petrova u Prahy. A Horác odešel. Tonda s Richardem šli na hřiště, kam se nemělo lézt. Bylo totiž mnohem mokřejší, než včerejší voda. Už nám do lodi začalo trošičku téct. Takže jsme se pomalu začali potápět. Přepádkovali jsme kus přehrady Vrané nad Vltavou a dojeli do Davle. No ale před obědem po nás Marino cákl, ale to si Vinyl vzal osobně a já jsem byl jeho štít, takže to pro mě nedopadlo moc dobře. V Davli se Kaštan hádal s Marinem, jestli Marino půjde vykládat lodě. Voda byla ještě mokřejší než včerejší den. Pár kluků po sobě házelo mokrý houby. Já jsem naštěstí u toho nebyl, takže jsem byl suchej. Z Davle jsme se vlakem vrátili do Prahy.

Stegosauři

Muž přes palubu! (foto Vtip)

Zleva: Stela, Kaštan, Lída (foto Vtip)

Jarní sraz s Ginkgem - Ploučnice

24.-26.5.2024

předmluva:

Letošnímu srazu předcházely značné problémy. S Ginkgem jsme se nemohli shodnout na společné hře. Ta měla být letos v naší režii, a poté, co jsme ji s Kájou a Apim připravili, Ginkgaři řekli, že s ní mají problém. Prý vadí, že je poučně-historická, a to na téma 'útěk z Československa v 50. letech'. Proto jsme se ještě před srazem sešli s Ginkgaři v klubovně, abychom strávili plodné dvě hodinky zapálenou debatou o tomto tématu. Nakonec to dopadlo tak, že my jsme ustoupili (což je trochu škoda, protože jsme tomu věnovali docela hodně času). Nicméně, pro všechny, kteří se na hru těšili, můžeme ji zahrát třeba na Podzimáku, tam tomu nic nebrání :)

Vtip

Pátek: Liščata

Naše první strasti započaly již při nástupu do autobusu, kde nefungoval terminál takže jsem nemohl zaplatit jízdenky kartou, našťastí nás založil adamův tatínek. V

Autobuse jsme se seznámili se sympatickým spolucestujícím (byl opilý). Dojeli jsme do Hradčan a dali si večeri. Poté jsme vyrazili na vyhlídku vzdálenou asi jeden kilometr a tam jsme měli v plánu i spát. A dobře jsme učinili, mladší články naší výpravy totiž byly unavené už tehdy. Ubytovali jsme se pod nádherným skalním převísem hned u Hradčanské vyhlídky. Ráno jsme si udělali fotku na vyhlídce, stejnou jako na obálce Šupu 55 s Broukem! Po závinech ke snídani jsme vyrazili na místo srazu u Ploučnice, bylo to dva kilometry, takže jsme to opravdu neměli daleko, nutno ale říci, že děti byly na konci cesty stejně zoufalé. Letos jsme na srazu nehráli žádnou velkou hru o kámen, kvůli jistým neshodám mezi oddíly. Takže po příchodu na místo jsme v pohodě beze spěchu rozložili ležení a pak jsme polehávali, jedli a koupali se ve stále studené Ploučnici.

Marino

Slavný rychlík Arriva, který v průměru zvládá urazit asi 40 Km za hodinu (foto Vtip)

Lukášovo doupě v jeskyni Psí kostel (foto Vtip)

Pátek - ostatní

V pátek jsme se sešli na Hlaváku a vlakem bez větších problémů dojeli do Starých Splavů. Odtamtud jsme obešli kus Mácháče a zamířili od něj po modré pryč. Cestou řešíme, co bude napsané na soutěžním kameni, když žádná soutěžní hra nebude.

Vtip: „Mohlo by tam být něco jako

'Ginkgaři prudili 24 (myšleno letopočet)'”

Riša: „Nene, spíš 'Ginkgaři prudili 24/7'”

Po této debatě už pomalu jsme na hřebeni nad Mácháčem a rozkládáme tábořiště. Pršet asi nebude, a tak půlka z nás spí pod širákem.

Sobota:

Vstáváme celkem brzy, asi v půl osmé. Po snídani vyrážíme napůl po cestě, napůl terénem. Po asi dvou kilometrech se ale připojujeme zpět na modrou. Další chvíle, a jsme u naší oblíbené studánky. Po krátké, zato intenzivní PETlahvové bitce nabíráme vodu a vyrážíme na místo srazu. Už tam jsou Liščata a většina Ginkgařů. Jsem teda rád, že Stegosauři se nakonec

nechali přemluvit, že i když s Ginkgem nesouhlasíme, nebudeme se tu s nimi hádat... Původně od nich padaly nápady na všelijaká noční přepadení atd. Odpoledne se pak hrála krátká nebodovaná hra v režii Ginkga. Byla to vlastně tanková bitva. Hra byla určitě supr, jen v nás Vyšehradčích evokoovala otázku: 'a tohle jako není politické téma?'. Nicméně, další argumentaci už jsme se vyhli, což je asi dobře. Po večeri (většina měla tradiční miláno), se přihnala doslova průtrž mračen. Z počátečního vzájemného přesvědčování, jak nejlépe podle hromů a blesků spočítat vzdálenost bouřky (správný postup: ve chvíli, kdy vidíte blesk, začnete počítat vteřiny, dokud neuslyšíte hrom. Počet vteřin se po vydělení třemi přibližně rovná vzdálenosti bouřky v kilometrech), se po další úvaze 'hele, to už je fakt blízko', rychle stal návrh 'seber co pobereš a utíkej do tropika'. No a pak to přišlo. Pršelo, foukalo a padaly kroupy. Nikdo ale nebyl moc mokrý, takže spíš fajn zážitek. Když se situace uklidnila, byl slavnostňák. Byl poměrně pozdě, a tak nebyl nikterak dlouhý, většina šla spát brzy.

Vtip

Neděle:

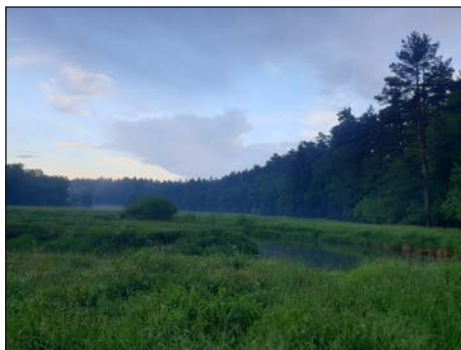
V neděli jsme za zvuku Stegosaurů postupně vstali. Bylo hezky, svítlo slunce a jedli jsme snídani. Pak jsme zabalili spacáky, karimatky, celty, batohy, usušili mokré kapesníky a uklidili ohniště. Kolem poledne jsme se s Ginkgem rozloučili a vyrazili domů. Liščata jela autobusem s Marinem a Mrkví a my (ostatní Tygři a Stegosauri) jsme šli zu Fuš na vlak. Prošli jsme pár Vtipových "zkratek" a prozkoumali Psí kostel. Někde tam Kuba se Vtipem přišli na to, jakou barvu má jejich ryba:/. Napojili jsme se na cestu páteční a Tatouch šel napřed. U Máchova jezera jsme se vykoupli a rychlým krokem došli na nádraží. Zde jsme se potkali s Ginkgaři (spíš náhodou, ale vlak jel do Prahy, takže jsme mohli čekat, že pojedou s námi:)). Společně jsme se namačkali do vlaku a přestoupili v Mladé Boleslavi.

Kája

domluva:

přes veliké názorové neshody s Ginkgem, byl nakonec sraz myslím moc fajn. Byť to v jednu chvíli vypadalo, že na sraz nejspíš pojedeme sami, bez Ginkga, je určitě dobře, že jsme nakonec společný sraz zorganizovali, byť za cenu našeho ustoupení prakticky na všech frontách.

Vtip`

Po bouřce (foto Vtip)

Připravený slavnostňák, kvůli bouřce improvizovaně přikrytý (foto Vtip)

Liščata na vyhlídce nad Hradčany, poblíž Ralska (foto Marino)

Šumařovo podlouhlé ukulele se na víkend přestěhovalo do severních Čech, pod hinduistické praporky, alias sušící se kapesníky (foto Kája)

Na Vánočním kecu byl přemyslem zvolen Vtip. Narozdíl od loňské kampaně, plné slibů o dostavbě severní části táborového okruhu (úsek Vidlička - Klepeto - tunel pod Spáleným), letos v kampani dominovaly koblihy. ••• Na Stromek jsme vyrazili opět do Brd, navštívilo nás zde mnoho fosilií. ••• Pololetní prázdniny jsme strávili na běžkách v Jizerkách hrou o Shacketlo nově výpravě. Počasí nebylo nejlepší. ••• Začátkem března vyrazili Stegosauři v kompletní sestavě na výpravu do Brd. Liščata zase prozkoumala okolí Srbska. ••• Studánku jsme letos otevřeli v hornopožárském lese poblíž Prosečnice. Morany jsme utopit nestihli, takže v létě snad zas takový horko nebude. ••• Kvůli nízkému zájmu byl Velikonoční

puťák zrušen, jen Tygři si udělali družinovku s Broukem po Kokořínsku. Bylo krásně. ••• Kvůli zdravotním problémům nakonec na dubnovou družinovku přišli pouze tři Stegosauři. Vyrazili na Křivoklátsko a na-

chodili asi 35 Km. ••• Na konci dubna v Krkonoších nasněžilo, čehož využili Tygři k jednodenní ztечи na Vysoké kolo. ••• Na Jarní vodu jsme vyrazili na Sázavu. Vody tradičně moc nebylo, takže některé lodě dostaly docela zabrat. ••• Jarní sraz se nakonec konal tradičně s Ginkgem, byť to dlouho vypadalo, že asi pojedeme sami. Zastihlo nás poměrně silné krupobití, na což budou všichni asi dlouho vzpomínat. ••• Pokud půjde všechno tradičně, Příprava tábora letos bude opět s malou účastí...

ŠUP, čili Šumařovo podlouhlé ukulele, vydává **TK Vyšehrad, Rejskova 13, Praha 2, www.vysehrad.org**. Vychází nákladem 40 výtisků. Příjem příspěvků: sup@vysehrad.org. Korekci a cenzuru provádí redakce. Uzávěrka následujícího čísla: příště v 16:13. Obrazový materiál: Foták & co. Tiskne: tiskárna. Informace o předplatném: 800 123 456. Nevyžádané příspěvky se nezvracejí. Užití částí nebo celku (zejména k toaletním účelům) bez výslovného svolení vydavatele se tresce!